

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 08 września 2012 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od M. Z. kwoty 57814,59 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od wyszczególnionej kwoty należności od dnia wniesienia pozwu. Dodatkowo powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kosztów sądowych w wysokości 723,00 złotych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w kwocie 3600,00 zł.

W uzasadnieniu pisma powód wskazał, iż dochodzona kwota stanowi wierzytelność z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonamentową z poprzednikiem prawnym powoda – firmą (...) sp. z o.o. Jak stwierdził zadłużenie pozwanego wynika z faktur VAT o różnych numerach nie podając dat ich wystawienia. Wierzytelność tą powód nabył na podstawie umowy cesji z dnia 28 czerwca 2012 r.

Sąd Rejonowy L.w L. VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty z dnia 11 września 2012 r., w sprawie VI Nc-e (...), w którym w całości uwzględnił powództwo.

Na powyższy nakaz zapłaty M. Z. złożyła wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu, sprzeciw nadany dnia 19 kwietnia 2013 r., w którym zakwestionowała konieczność rozliczania kwot, gdyż objęte nakazem roszczenie jest bezzasadne. Przyznała, iż strony łączyła umowa, ale została przez pozwaną w listopadzie 2011 r. wypowiedziana i od tego momentu nie otrzymała od pierwotnego wierzyciela żadnej korespondencji.

Postanowieniem z dnia 27 maja 2013 r. wydanym w sprawie VI Nc-e (...) stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w S. (k. 17).

W piśmie procesowym z dnia 17 lipca 2013 roku reprezentujący powoda pełnomocnik na dowód istnienia oraz rozmiaru obciążającej pozwanego względem inicjatora postępowania należności powołał na złożoną umowę cesji wierzytelności i wyciąg z ksiąg Funduszu, zawiadomienie pozwanego o dokonanych przez (...) Sp. z o.o. przelewach wierzytelności na rzecz (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., wezwania i faktury (k. 28-78). Wniósł również o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości.

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 listopada 2013 r. oraz w piśmie z dnia 23 stycznia 2014 r. pozwana M. R. (wcześniej Z.) podtrzymała dotychczasowe stanowisko, a także potwierdziła fakt zawarcia trzech umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w dniu 08.12.2010 r. Zakwestionowała fakt zawarcia pozostałych wskazanych umów w związku z czym złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w postaci sfałszowania umów (k. 99-100, 119).

Powód dodatkowo podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko zaprezentowując pogląd prawny w sprawie w innych pismach procesowych i załączając dodatkowe dokumenty potwierdzające żądanie pozwu (k. 108-109, 124-125).

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w S. zawiesił postępowanie w sprawie do czasu zakończenia postępowania prowadzonego przez Komisariat Policji P.o popełnienie czynu z art. 270 k.k. w związku ze złożonym zawiadomieniem przez pozwaną.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 08 grudnia 2010 r. M. Z. (obecnie R.) zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych o numerach (...), (...), (...).

Z uwagi na nieterminowe regulowanie zaległości (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy te zostały wypowiedziane.

Umową cesji z dnia 28 czerwca 2012 r. powód nabył wierzytelność pozwanego od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Pismem z dnia 05 lipca 2012 r., stanowiącym jednocześnie zawiadomienie o przelewie wierzytelności pozwana została wezwana do zapłaty należności.

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2014 r. Prokuratura Rejonowa P. w P. umorzyła dochodzenie w sprawie o czynny z art. 270 §1 k.k. z zawiadomienia złożonego przez M. R. w przypadku czynów polegających na podrobieniu podpisu na umowach w dniu 08 grudnia 2010 r., 16 maja 2011 r., 26 czerwca 2011 r. wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego, w pozostałych przypadkach wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

Zaprezentowany stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedstawione przez strony, postanowienie z dnia 16 czerwca 2014 r. Prokuratury Rejonowej P. w P. oraz opinii biegłego z zakresu finansów i (...) (k. 292-301, 349-356).

W ocenie Sądu wytoczone powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Ponadto, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.).

Dokonując oceny twierdzeń obu stron stwierdzić należy, że potwierdzają one skuteczność dokonanego przelewu wierzytelności. Nie zostały bowiem zgłoszone żadne zarzuty, zaś strona powodowa udokumentowała fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności. Nie budzi wątpliwości zatem, iż wierzytelność została skutecznie zbyta na rzecz powoda, który w tym zakresie stał się następcą prawnym cedenta (sukcesja syngularna), a co za tym idzie podmiotem uprawnionym do dochodzenia spełnienia świadczenia pieniężnego na swoją rzecz.

Powód dochodzi roszczeń na podstawie zawartych przez pierwotnego wierzyciela umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Świadczenie takich usług odbywa się na podstawie umów, których warunki regulują szczegółowo przepisy art. 56 i n. ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. tj. z 2014, poz. 243 z późn. zm.).

W niniejszej sprawie bezsporne jest również to, iż pozwana w dniu 08 grudnia 2010 r. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych o numerach (...), (...), (...). Jedynie w zakresie pozostałych umów M. R. konsekwentnie kwestionowała nie tylko ich wysokość, ale i fakt ich zawarcia wskazując, że zostały one sporządzone w warunkach przestępstwa.

Prowadzone przez Prokuraturę Rejonową P. w P. postępowanie karne nie pozwoliło wprawdzie ustalić sprawcy przestępstw polegających na podrobieniu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, lecz w zakresie niektórych z nich przeprowadzone w ramach tego postępowania dowody ze sprawozdania z badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów (k. 328-339) oraz z opinii na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań dokumentów (k. 230-237) pozwoliły na wyprowadzenie wniosku, iż podpisy na umowach z dnia 08.12.2010 r. nr (...), (...), (...), z dnia 16.05.2011 r. nr (...), załączniku z dnia 26.06.2011 r. zostały nakreślone przez pozwaną M. R., zaś na umowach z dnia 11.08.2011 r. nr (...), z dnia 22.09.2011 r. nr (...) nie zostały nakreślone przez M. R.. Dokumenty te zostały przeprowadzone na potrzeby postępowania karnego, jednak umożliwiły Sądowi danie wiary w zakresie oceny zeznań pozwanej (k. 205-206) co do zaprzeczenia zawarcia części umów, na podstawie których sformułowane zostało przedmiotowe roszczenie. Tym bardziej, że powód nie przedstawił dowodów przeciwnych.

Wobec zakwestionowania dokumentów przedstawionych w pozwie, Sąd na wniosek powoda przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu finansów i (...) (k. 292-301, 349-356).

W pisemnej opinii sporządzonej dla celów niniejszego postępowania, jak i następnie w opinii uzupełniającej biegły dokonał wnikliwej analizy dokumentów, w tym ustalił których z nich mogą dotyczyć przedstawione faktury, którymi

dysponuje strona powodowa (na żądanie biegłego powód nie przedstawił innych). Według tego specjalisty 2 faktury VAT (k. 33 i 75) nie spełniając formalnie wymogów dowodowych, choć na moment ich wystawienia obie strony umowy miały pełne rozeznanie, jak rozliczenia są realizowane. Ostatecznie biegły przyjął, iż między stronami pozostawały sporne należności z tytułu czterech umów. Wynikają one z tytułu prowadzonej działalności do listopada 2011 r. i z umów, których podpis nie został zakwestionowany przez grafologa. Łącznie wynoszą one 2133,30 zł., zaś odsetki o tej kwoty 79,03 zł. Wobec konieczności dysponowania przez pozwaną dokumentacją i uproszczoną ewidencją księgową w zakresie wyżej wymienionych 2 faktur w celu potwierdzenia uregulowania kwot dla wierzyciela. Należność z tych faktur biegły ustalił na poziomie 3767,76 zł i wraz z odsetkami w kwocie 255,64 zł wynosi ona sumę 4023,40 zł. Łączną wartość podanej kwoty z przedmiotowych faktur – 4023,40 zł oraz podanej wyżej kwoty 2253,60 zł biegły ustalił na wysokość 6277,00 zł. Kwota ta wynika z wyselekcjonowanych dokumentów, których prawdziwość nie budziła wątpliwości w świetle postawionych przez pozwaną zarzutów i wyników postępowania karnego.

Zdaniem Sądu w powyższej opinii, jak i opinii uzupełniającej biegły w sposób fachowy, profesjonalny, rzetelny, wnikliwy i przekonujący zaprezentował ustalenia niezbędne do orzekania o przedmiocie niniejszego postępowania. Zaprezentowane przez niego sposoby dojścia do zamieszczonych w opinii ustaleń i wniosków nie budzą żadnych zastrzeżeń Sądu, w tym co do zgodności tych procesów z zasadnymi logiki (logicznego rozumowania), źródeł poznania i doświadczenia życiowego, jak również pod względem fachowości i rzetelności. Tym bardziej, że żadna ze stron nie zgłosiła zarzutów.

W oparciu o powyższe Sąd ustalił, iż należność powodowi wynieść powinna 6277,00 zł. W pozostałym zakresie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powód nie przedstawił dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Uwzględniając dowody przeprowadzone w toku postępowania karnego, Sąd odmówił waloru dowodowego pozostałym dokumentom, gdyż nie mógł wyrokować na ich podstawie, bowiem prawdziwość została zakwestionowana. W związku z tym zdaniem Sądu wytoczone przez powoda powództwo w pozostałej części podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek uzasadnia przepis art. 481 § 1 k.c., który stanowi, iż w przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin spełnienia świadczenia określany jest zgodnie z art. 455 k.c., według którego dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zgodnie natomiast z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. W związku z zawiadomieniem o dokonaniu przelewu wierzytelności pozwana jeszcze przed złożeniem pozwu była wzywana do uiszczenia dochodzonej należności.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a więc na zasadzie ich stosunkowego rozdzielenia.

Z dochodzonej przez powoda od pozwanej kwoty 57.814,59 zł, Sąd zasądził 6277 zł. Pozwana uległa zatem żądaniu powoda jedynie w części, stąd tylko w tej części obciążają ją koszty procesu. W pozostałej części koszty te obciążają powoda. Na koszty składały się: opłata od pozwu w kwocie, wydatki w postaci wynagrodzenia należnego biegłemu za sporządzenie opinii w kwocie 1950,17 zł (powód wpłacił zaliczkę w kwocie 1000,00 zł), oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600,00 zł. Te ostatnie ustalono na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. tj. z 2013, poz. 490 z późn. zm.), uwzględniając poniesiony nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów Sąd rozstrzygnął jak w pkt III wyroku, w zakresie pozostałych nieuiszczonych wydatków, a poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w wysokości 950,17 zł (1950,17 – 1000) nakazał pobrać jak w pkt IV wyroku.